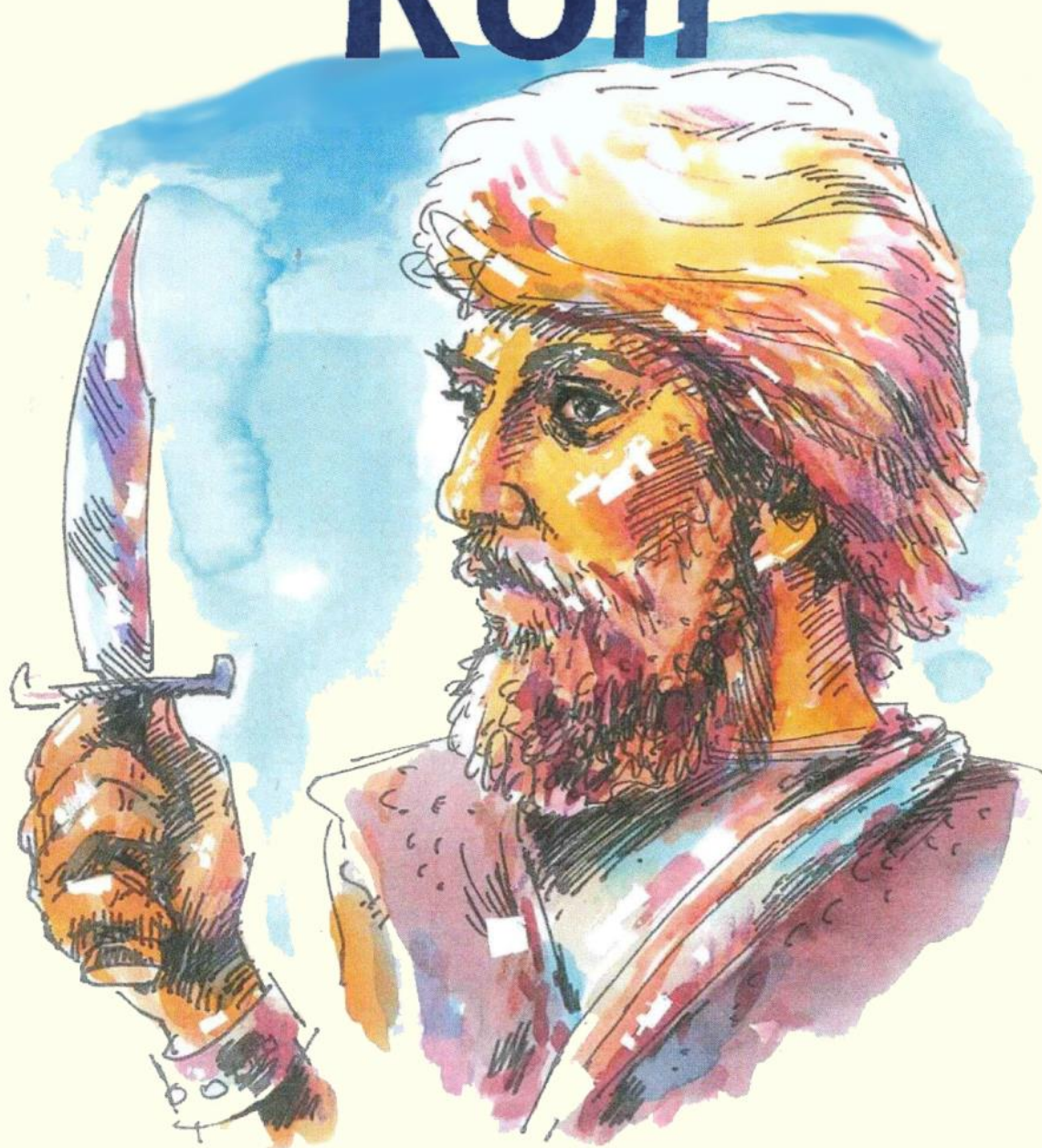

Příběhy obyčejného hrdinství

Rolf

Michal Tesař

Michal Tesař

**PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO
HRDINSTVÍ**

-

ROLF

Copyright

Autor: Michal Tesař

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-06-7 (epub)

978-80-87976-07-4 (mobi)

978-80-87976-08-1 (pdf)

ROLF

Rolfův srub byl prázdný. V ohništi žhnulo ještě pár uhlíků, které nestačily uhasnout. Rozbitým oknem vedle dveří pronikal dovnitř ostrý ledový vítr. Kalné měsíční světlo jen matně osvětlovalo vnitřek obydlí skrz vyvrácené dveře. Na protější stěně byla zavěšena sekera a dvě kopí. Meč zmizel, stejně jako obě dvoubřité dýky. Srub byl postaven na pokraji temné, hluboké propasti na straně jedné, a na hraně lesa na straně druhé.

Dál už byl jen Skålder, poslední pevnost Normanů, a divoké severské lesy, plné trollů, elfů, zlých stryg a hlavně Rheků, divokého kmene, k nimž Normané cítili krvavou nenávist od počátku věků. Když se Rhekové odvážili až do Morderu, sídelního města normanského krále, aby panovníka zabili a vyvolali chaos v řadách normanských bojovníků, vzrostla touha po krvi Rheků ještě více. Vlna násilí zaplavila hraniční hvozdy severské oblasti Staré říše. Na kopích a sekerách ulpívala krev divochů, ale ani Rhekové se nevzdávali. Normanská krev se vsakovala do mechu a ne jeden skalp visel v jejich příbytcích. V mezidobí, kdy obě strany sbíraly síly k boji, byl ve Staré říši podivný klid. Nikdo si nemohl být jist svým životem, neboť rozehnané tlupy Rheků pustošily krajinu a braly vše, co jim přišlo pod meče. Ženy, děti, dívky, chlapce, starce i muže. Nocí se nesly kvílivé steny mrtvých duší, divoši tančili kolem ohňů a pekli maso, ne vždy však zvířecí...

Rolf utíkal temnou nocí. Slaný pot mu stékal po obličejí a krku až na svalnatou hrud'. Běžel už téměř hodinu a stále nemohl dostihnout čtyři Rheky. Viděl před sebou jejich pomalované tváře, v uších mu zněl jejich jízlivý smích. Ale všechno to přebíjel nářek jeho milované ženy a křik malého syna...

Vracel se navečer ke srubu. Slunce se klonilo za lesy, když nesl ve vaku maso z losa. Byl to mladý kus a oštěp, vržený jistou rukou, mířil přesně. Chybělo mu několik kroků k okraji lesa. Jeho srub stál v paprscích zapadajícího slunce, všude byl klid. Až příliš velký na to, aby Rolf přestal být ostražitý. Hodil vak s masem na zem a plížil se travou k domu. Dveře byly pootevřené, okenice také, z komína stoupal jen tenký proužek dýmu. Vytáhl dýku, stiskl ji mezi zuby a pevně sevřel kopí. Opatrně se připlížil pod okno a nahlédl dovnitř. Zpřeházený nábytek, rozbité nádoby a strhané kožešiny dávaly tušit boj. Jeho bystré smysly zachytily prasknutí větvičky za domem. Vběhl dovnitř a strhl ze zdi meč. Poté se vrhl k oknu a vyhlédl ven. Na hraně lesa uviděl čtyři Rheky, jak vlečou jeho ženu a malého syna pryč. Z hrdla mu vylétl ječivý výkřik,

kterým upozornil čtveřici divochů, že je odhodlán je pronásledovat. Zahodil kopí, proskočil oknem a vyřítit se přes palouk do lesa, po stopách únosců jeho milované ženy Verny a malého Rolfa.

Rhekové utíkali, co jim síly stačily. Věděli, že je pronásleduje Rolf Hraničář, Seveřan, muž v boji silnější a houževnatější než lední medvěd a prudší než polární bouře. Střídali se v nesení břemene, malého Rolfova syna. Jeho ženu popoháněli ostrím dýky. Ale Rolfova žena byla ženou bojovníka a byla si jistá, že je oba Rolf osvobodí, i když se dostanou do vesnice Rheků. Skrze křoví již problikávala světla srubů a byl cítit kouř. Rhekové se zastavili a snažili se přes prudké oddychování naslouchat. Neslyšeli však nic, co by nasvědčovalo tomu, že je skrz lesní porost pronásleduje velký muž. Bylo ticho.

„Skvěle, bratři! Seveřan se jistě motá po lese. Kéž ho běsové roztrhají a strygy odnesou! Ale ona je krásná.

A ten malý bastard se jistě vyplatí! Tak tedy kupředu!“

Celá skupina došla chvatně do vesnice. Zde byli přivítáni s halasným jásosem, vždyť žena Rolfa Hraničáře a jeho syn byli výtečnou kořistí. O malý kousek dál v lese paprsek měsíce osvětlil tvář zkřivenou vztekem. Rolf drtil ve vousech sprosté nadávky. Když Rhekové odešli se svou kořistí do vesnice, zdvihl své mohutné tělo ze země a potichu se blížil k osadě. Věděl, že Rhekové nejsou obezřetní bojovníci. Když ucítil kouř a zahlédl světla ze srubů, přimáčkl se k zemi a potichu vyčkával. Prudce oddychoval do kožešinové kazajky. Nyní se plížil k osadě divochů. Jejich skučení se ozývalo do temné noci. Z hloubi lesů jim odpovídali vlci. Rolf se zachvěl. Večerní chlad mu vrazil do zpoceného těla ledovou pěst. Zamručel a odplivl si chuchvalec hlenů. Meč, kterým si klestil cestu hustým lesem, zastrčil do opasku a neslyšně se doplazil vlhkou travou k prvnímu srubu. Pak jako stín přebíhal od jednoho obydlí ke druhému, až se ocitl za stěnou domu, který stál uprostřed vesnice. Byl větší než ostatní a z Rolfových zkušeností Rhekové vždy stavěli srub náčelníka ve středu své osady. Přilepil se ke stěně a naslouchal zvukům zevnitř.

„Bratři, provedli jste statečný čin! Hraničářova kurva a ten bastard budou prvotřídním zbožím pro Husseina, až zítra připluje. Jistě přiveze zbraně a my je budeme mít čím zaplatit! Zatím je zavřete, kdyby snad ten zkurvysyn zkoušel přijít! Postavte strážu kolem vesnice, jistě tu brousí někde kolem!“

Rolfovi odkápla pěna z vousů. Vzteky zaryl prsty do kypré půdy, až mu prasklo v kloubech.

Ale poslední slova náčelníka Rheků ho donutila jednat. Rychle se stáhl na okraj lesa, kde se rozhodl vyčkat do rána. Musel se spolehnout sám na sebe, neboť by se nestačil vrátit pro pomoc až do Skálderu. To by jeho nejbližší byli pryč. Pokud by se rozhodl pro boj, jistě by vybil jeden či dva sruby, ale přesile by i ve svém běsnění podlehl a jeho skalp by visel na stěně náčelníkovy obydlí. Jeho vousatá tvář se náhle roztáhla do širokého úsměvu.

První paprsky slunce se prodraly skrze hustou mlhu a zahřály Seveřana na tváři. Když Rolf otevřel oči, posadil se a odhrnul ze sebe větve, které mu sloužily za příkryvku. V potoce si omyl tvář,

zchladil vysušené hrdlo a pojedl hrst lesních jahod a

brusinek. Poté se vypravil k pobřeží.

Vesnice Rheků ožila po noci plné piva, medoviny, halasného vychloubání a křiku bezbranných žen, když k nim vešli opilí bojovníci. Náčelník divochů se vypotácel ze svého srubu a křikl na hlídku:

„Přived'te tu děvku ze Skålderu! Hussein připluje, až se slunce dostane na vrchol, tak ať je schystaná. A ten malý bastard s ní!“

„Spolehni se, bratře!“ odvětili strážní a odešli pro Vernu a malého Rolfa.

Po chvíli se vrátili s oběma zajatci do náčelníkova srubu. Rhek si je s opovržením prohlédl. Odplivl si a udeřil ženu do tváře. Verna na sobě nedala znát bolest, jen ze rtu jí počal téci pramínek krve. Rolf se rozplakal a přitiskl se k matce. Vůdce Rheků ho chytil pod krkem a zdvihl si dítě před obličej.

„Nebudu tě bít! Hussein by nechtěl poškozené zboží!“ řekl hrubě a nechal Rolfa vyklouznout z prstů. Hoch se po pádu na zem udeřil do spánku a zůstal nehybně ležet. V tu chvíli se Verna vrhla na Rheka a vši silou ho udeřila svázanýma rukama do zátylku. Náčelník upadl a žena ho ještě několikrát koplá do žeber. Pak ji stráže, překvapené náhlým útokem, teprve odtáhly.

„Taková jsi bojovnice? To tě naučil ten tvůj Seveřan?!“ křikl Rhek vztekle, když vstal.

Odplivl si a zavolal:

„Jdeme k pobřeží. Svažte té couře nohy a naložte ji na nosítka, ať neuteče. Parchanta přivažte matce ke krku!“

Po chvíli se skupina deseti Rheků vydala k pobřeží moře. Ani jeden neměl potuchy, že je sleduje Rolf Hraničář, vzteklý Seveřan, kterému ukradli rodinu. Setkání s rozzuřeným vlkem by pro divochy dopadlo lépe.

Příchodem na pobřeží se situace Verny a Rolfa nezměnila. Rhekové je obezřetně hlídali a jejich oči těkaly ze zajatců na křoviny a pak na zátoku, odkud netrpělivě vyhlíželi pomoc.

Rolf co možná nejtíšeji doběhl k pásu pobřežních křovin. Jeho bystrý zrak přelétl zátoku, blýskající se slunečními odlesky. Pak se nenávistně zahleděl na Rheky.

„Ó Nejvyšší, dej, ať ty skřeti zhynou!“

Vzteky si hryzal vousy. Náhle za sebou vycítil pohyb. Vytáhl dýku a přitiskl se k zemi. Báł se pohnout, neboť kolem něj probíhal asi tucet dobře vyzbrojených Rheků. Doběhli na pobřeží a vzrušeně gestikulovali k náčelníkovi a poté hned směrem, kterým ležel ukrytý Rolf. Podle chování bylo zřejmé, že očekávají nepříjemnost. Rolf byl z jejich zmatenosti překvapený. Nemohli ho přece vidět!

Uprostřed podivného chování jeden z bojovníků vykřikl a ukázal na zátoku. Oči všech se stočily udaným směrem. Do zátoky vplouvala loď, arabská plachetnice.

„Hussein, ten sráč!“ zašeptal Rolf.

Během chvíle se plachetnice přiblížila na dostřel šípu ke břehu. Ploché dno lodi umožnilo připlout téměř k hranici vody. Z boku spustila posádka žebřík a po něm vystoupili na písčité pobřeží tři muži ve skvostné arabské zbroji a kožešinovým pláštěm na ramenou. Odlesky slunce tančily na přilbicích a prsních štítech. Náčelník Rheků postoupil mužům v ústrety.

„Bratře Husseine! Mé srdce plesá, když tě vidím! Ó, Nejvyšší, dej nám dojednat dobrý obchod! Mám pro tebe prvotřídní zboží. Pohled! To je žena Rolfa Hraníčáře, nejudatnějšího a nejsilnějšího bojovníka Severních plání. Mí věrní se nezalekli jeho barbarské síly a ocele a pod rouškou tmy mu oba odvedli!“

Kývl na bojovníky a ti předvedli Vernu a Rolfa Husseinovi před oči, ve kterých se objevil záblesk chťiče.

„Výborně. Opravdu krásné zboží! Překrásná tvář, plná prsa, útlý pas, malé nožky!“

Hussein pohlédl na své pobočníky. Ti porozuměli a vrátili se na loď.

„Bude se u nás výborně prodávat. Plavá tygřice ze Severních plání, to bude několik tisíc drachem! Bratře, abys mohl lovit pro harémy našich pánů, vybavím tebe a tvé věrné zbraněmi. Přineste dvakrát deset mečů, třikrát deset seker a pětkrát deset dýk. Stejně tolik kopí a štítů; to všechno za ženu. Za toho parchanta o polovinu míň. Platí?“

Rhekovy oči zasvítily uspokojením nad obchodem.

„Jistě, Husseine, platí!“

Arab křikl ke svým mužům:

„Vyneste zbraně!“

Po chvíli na břehu vyrostla pyramida ze zbraní.

Veškeré toto jednání sledoval Rolf s krajním zaujetím. Tak takhle Rhekové získávají zbraně! A kolující pověsti o jejich kanibalismu jsou také nepravdivé. Jsou to obyčejní obchodníci s lidmi. Rolfovi se začala vařit krev v žilách. Náhle se někde za ním ozvalo prasknutí větvičky a současně s tím zadrnčela tětíva. Zasvištěl šíp a jeden z divochů padl k zemi. Ranou na krku mu vylétl karmínový proud. Hrot trefil tepnu. V té chvíli Hussein pochopil, že je jeho obchod ohrožen. Uchopil hrubě Vernu za ruku a smýkal ji po pobřeží k lodi. Jeho pomocník si hodil malého Rolfa přes rameno a následoval svého velitele. Rhekové se rozprchli do skalisek na břehu. Než si Rolf uvědomil, cože se to stalo, zadrnčela tětíva podruhé a další divoch padl naznak s šípem v hrudi. V příštím okamžiku se na pobřeží vyřítla jako ohnivá bouře skupina deseti Normanů. Meče obnažené, oči podlité krví, vousy zježené vztekem. Jejich velitel dal znamení, bojovníci se roztáhli po celé šíři břehu a postupovali v řadě k pobřežním skaliskům. Táhlé zaječení za Rolfovými zády účinkovalo na Normany jako bodnutí kopím. Skupina dobře ukrytých a ozbrojených Rheků, kteří předstírali útěk před normanskými vojáky a přilákali je na pobřeží, jim vpadla do zad. Normané se jako mávnutím kouzelného proutku srazili zády k sobě a očekávali útok v kruhovém obranném tvaru. Rhekové, hnáni bezbřehou záští, se rozběhli proti ostří mečů a fanaticky se vrhli na Normany. Pobřežní písek se zbarvil do ruda a začala krutá řež.

Husseinova loď se houpala na mírných vlnách. Nikdo z bojujících si jí nevšímal. Jen Rolf. Plížil se jako had travinami, až se dostal ke stezce, kterou přiběhl normanský oddíl. Pustil se po ní, v ruce třímaje meč. Bojová vřava doléhala stále blíž jeho uším. Už, už se chystal proběhnout kolem bojujících mužů, když ho instinkt válečníka zastavil. Jeho reflexy byly tentokráte rychlejší než rozum. Ostří meče se zahryzlo do krku divocha, který vkleče natahoval tětívu luku, aby vypustil šíp do normanských zad. Jeho chroptění nikdo neslyšel a zem vsála teplou krev. Rolf už přestal mít zábrany. Jeho krev, zpěněná blízkostí boje, ho hnala kupředu. Když vyběhl na písek k moři, Rhekové zle dotírali na normanské bojovníky. Hraničář vtrhl do víru mečů a kopí jako povodeň. Povolil stavidla vzteku a v okamžiku se několik divochů svalilo v tratolišti krve. Rolf drtil svým mečem nepřátelská žebra, lebky, prosekával břicha a propichoval hrudníky. Normané ucítili pomoc a přešli do útoku. Skupina Rheků počala umdlévat, což nabudilo normanské válečníky. Po chvíli lítého boje zůstalo na pobřežním písku, nasáklém krví, stát deset Normanů a Rolf.. Hraničář se otočil k moři. Jaké však bylo jeho zděšení, když uviděl Husseinovu loď vyplouvat za zátoky na otevřené moře! Vzteky mrštil přílbicí o rudý písek a odplivl si. Jeden z Normanů si otřel meč, zastrčil ho do pochvy a s prázdnýma rukama na znamení dobrých úmyslů popošel k Rolfovi.

„Díky za pomoc, Seveřane! Nebýt tebe, tak...“

„Nebýt vás, mohl jsem mít svoji ženu a malého synka doma a ne u toho bastarda na lodi!“ zavrčel vztekle Rolf.

„Jsme jen oddíl, vyslaný ze Skálderu. Cestou jsme narazili na Rheky a sledovali je až sem. Neměli jsme potuchy, že je také sleduješ.“

„Díky za uznání. Ale zdejší zvyklosti těch zmetků asi neznáte, co? Vždycky tě dostane Rhek, kterého jsi neviděl. Jsou zákeřní a napadají zezadu. Pokaždé!“

„Jsme rádi, že jsi nám pomohl. Jmenuji se Harald, a velím posádce Vlků. Takže ty zbraně jsou jejich, oni prodávají své zajatce výměnou za zboží!“

„Ty zbraně byly jejich!“ odtušil Rolf a ukázal na zohavená, zakrvácená těla.

„V Orinu kotví galéra. Jsem její velitel. Pomohu ti, Seveřane, najít a zachránit ženu se synem!“

Rolf pohlédl na Haralda. Sebral z písku přilbici a nasadil si ji na hlavu. Beze slova podal Normanovi ruku. Zbytek Vlků toto gesto přijal s nadšením. Tloukli meči o prsní pláty a plácali se po ramenou.

„Vlci, odchod do Orinu!“ zavelel Harald.

Celý oddíl společně s Rolfem Hraničářem se vydal na cestu do velkého přístavu Severní říše.